

Superkomanda

Beidzot ceļš brīvs! Sporta auto Zibsnis pa lauku lielceļu traucās kā bulta. Riteņu diski mirdzēja saulē, ceļavējš sitās ārējos sānu spoguļos. Šķita, ka koki un krūmi burtiski lido garām. Apmierinātais Zibsnis lika iegaudoties savam motoram. Nav nekā skaistāka par bezrūpīgu braukšanu pa saules apmirdzētu lauku ceļu, kas vijas starp pļavām un tīrumiem!

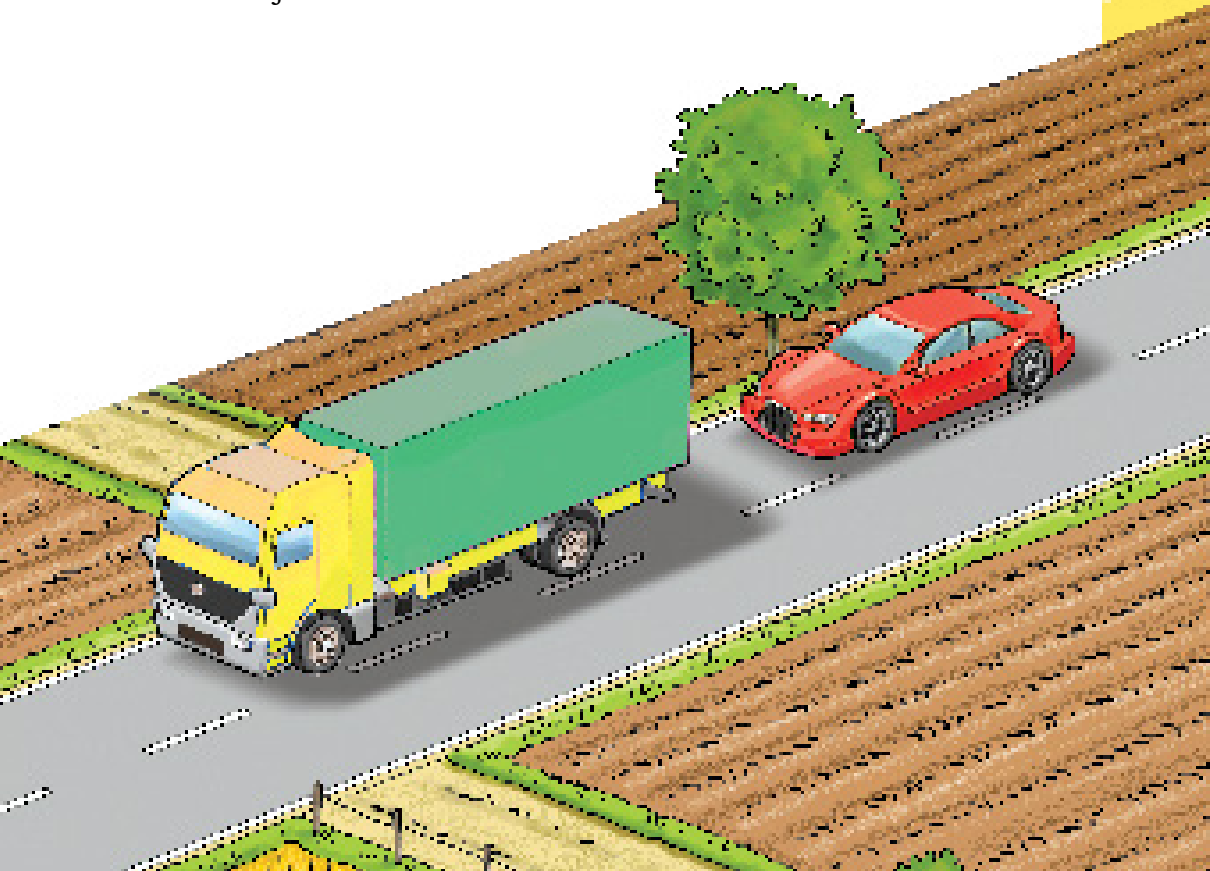
Pag, kas tad tas? Jau pēc nākamā pagrieziņa Zibšņa labais noskaņojums pagaisa. Viņam pa priekšu gliemeža gaitā vilkās kravas automašīna. Tā tikai vēl trūka! Zibsnis centās tikt tai garām, bet nekā. Ceļa posms bija tik nepārskatāms, ka apdzīt nevarēja, tāpēc nekas cits neatlika, kā ripot gausulim nopakaļ.

Zibsnis piebrauca kraviniekam nedaudz tuvāk un uztaurēja, lai pievērstu uzmanību, taču tas nelikās ne zinīs un nemaz nedomāja braukt ātrāk vai pavirzīties pa labi. Gluži otrādi – jo vairāk Zibsnis pietuvojās, jo smagais automobilis kļuva lēnāks.

Piepeši tā bremžu gaismas iedegās, bremzes nočīkstēja, un mašīna stenot apstājās, signalizācijas lampiņas sāka mirgot.

Arī Zibsnis apstājās. Kas gan atgadījies priekšā braucošajam?

“Tev nav visi simts!” Zibsnis īgni uzrūca kravas auto.
“Vai par satiksmes noteikumiem esi dzirdējis? Apstāties
un palikt stāvam lielceļa vidū ir aizliegts!”

“Ak tā?” nodārdināja fūre, atpakaļgaitā iebrauca
mazākā sānceļā un nikni uzzibsnīja. “Vai neredzi, ka te
kādam ir vajadzīga palīdzība? Mazāk domā tikai par sevi,
bet labāk nāc palīgā!”

Nu Zibsnis ieraudzīja, kas noticis. Kāda maza automašī-
na bija nobraukusi no ceļa un ieslīdējusi tīrumā.

“Lūdzu, palīdziet man!” viņa vaimanāja. “Es netieku no šejienes ārā, mani riteņi ir iestiguši dziļi zemē.”

“Protams, mēs tev palīdzēsim,” Zibsnis mierināja maziņo.

Smagais automobilis atzinīgi pamirkšķināja ar saviem starmešiem un sacīja Zibsnim:

“Tagad uzmanīgi klausies, ko teikšu. Vispirms pabrauc gabaliņu atpakaļ un pirms pagrieziena uzstādi brīdinājuma trīsstūri, lai pārējie satiksmes dalībnieki zina, ka šeit kaut kas ir atgadījies.”

“Tiks izdarīts,” moži atsaucās sporta auto.

Viņš piesardzīgi pabrauca atpakaļgaitā un labi redzamā vietā uz ceļa uzstādīja atstarojošo brīdinājuma trīsstūri.

“Labi!” kravinieks uzslavēja Zibsnim, kad tas atgriezās.

“Starp citu, mani sauc Rūcis. Un kāds ir tavš vārds?”

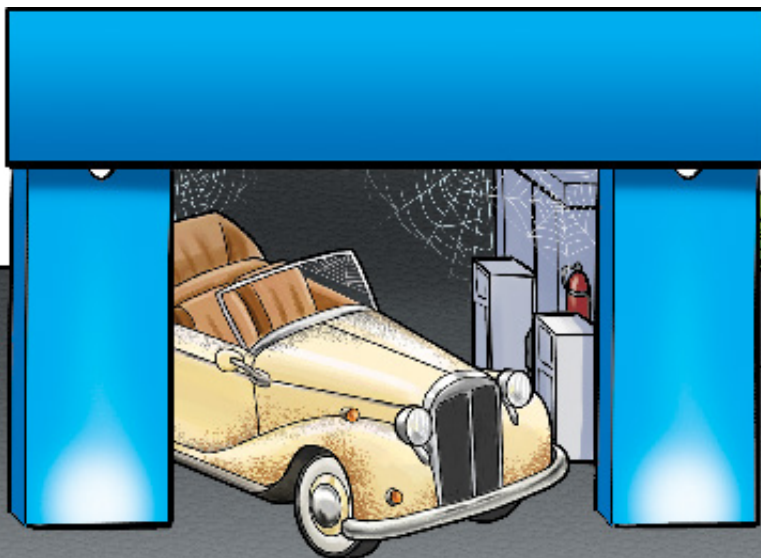
“Es esmu Zibsnis,” atbildēja sportiskais auto un pagrozīja atpakaļskata spoguļus.

Pavasara noskaņās

Antīkais auto Oldijs noguris mirdzēja saulesgaismā. Cik ilgi viņš jau bija nogulējis? Uz motora pārvalka sakrājušies putekļi, vējstikla stūrī zirneklis ieaudis tīklu...

Oldijs paskatījās visapkārt. Viņš pazina katru savas garāžas kaktu. Tagad, kad saules stari iespīdēja caur augsto logu garāžas kreisajā pusē, viņš pat varēja ieraudzīt putna ligzdu zem jumta sijas.

Taču kopš iepriekšējā rudens šeit nebija rādījies neviens putns.

Oldijs nopūtās. Kaut viņš varētu kļūt par putnu! Tad varētu izlidot ārā caur atvērto logu un piedzīvot kaut ko interesantu.

Antīkais auto prātoja, vai nevajadzētu iedarbināt motoru, taču juta, ka vēl ir pārāk vēss. Galu galā Oldijs vairs nav nekāds jaunais. Aukstā laika viņa motors nespēja uzņemt apgriezienus, tāpēc ziemu antīkais auto pavadīja omulīgajā garāžā.

Oldijs jau atkal bija gandrīz iesnaudies, kad pēkšņi izdzirdēja pazīstamu troksni. Aiz loga uz koka zara sēdēja mazs putniņš un līksmi čivināja, tad ielidoja pa atvērto logu un sāka čakli labot ligzdu zem griestu sijas. Oldijs viņu ziņkārīgi vēroja. Pēc brīža atlidoja otrs putniņš un devās palīgā pirmajam.

Oldijs priecājās, jo saprata, ko tas nozīmē: putni gatavo ligzdu saviem mazuļiem. Tātad drīz viņi perēs olas, un tad nepaies ilgs laiks, līdz izšķilsies mazi, pūkaini cālēni.

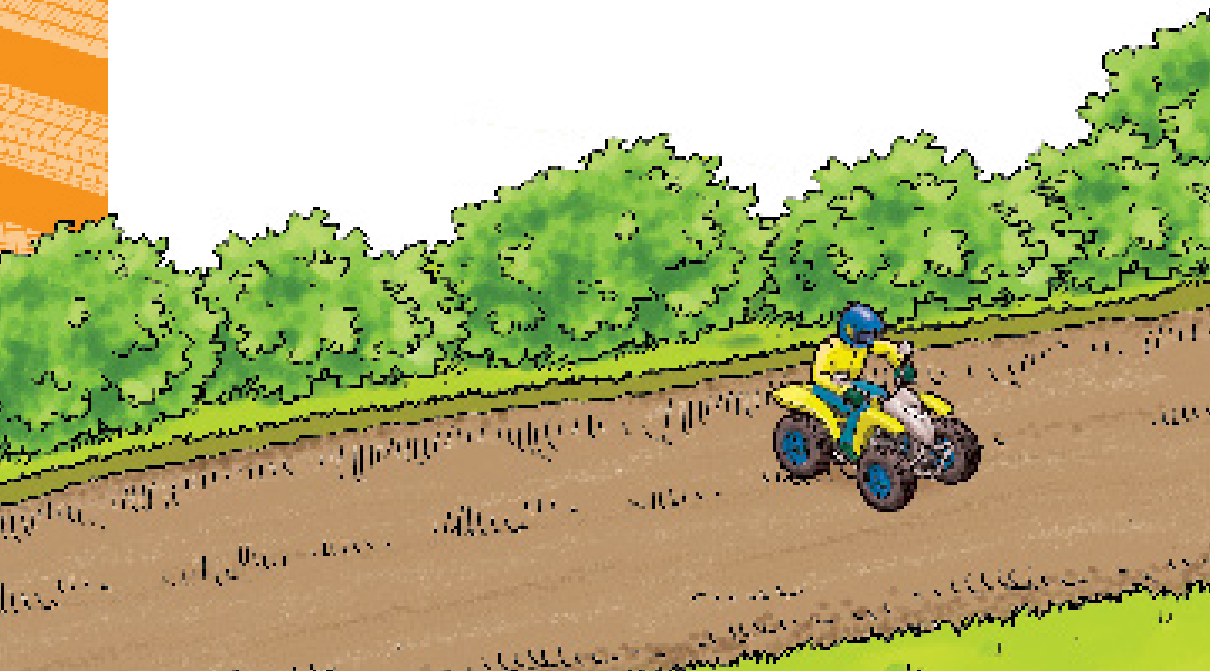
Putnu atgriešanās no ziemas mītnēm nozīmēja arī to, ka drīz laiks kļūs siltāks un tad arī Oldija motors darbosies vienmērīgi.

Nākamajās dienās saule arvien ilgāk iespīdēja caur garāžas logu. Putna kundze bija izdējusi olas un perēja tās, kamēr putna kungs čakli lidinājās ap viņu un apgādāja ar ēdienu.

Gaiss, kas ieplūda caur garāžas logu, ar katru dienu kļuva siltāks. Tas smaržoja pēc svaigas zāles un ķiršu ziediem. Pavasaris klāt!

Oldija riepas sāka kņudēt – vispirms viegli, tad arvien stiprāk. Un pēkšņi godājamais oldtainers vairs nejutās ne noguris, ne slābans, bet gan spēka pilns. Viņam tikai jātagaida, kad benzīns bākā būs gana silts un varēs doties ceļā.

Kādu dienu Oldijs uzmanīgi izmēģināja savu motoru.

Tas nedaudz raustījās un stostījās, bet tad uzņēma apgriezienus un sāka darboties vienmērīgi – tāpat kā vecajos labajos laikos.

“Juhū!” Oldijs uzgavilēja.

Laimīgais oldtainers izripoja no garāžas un devās uz degvielas uzpildes staciju. Pēc garās ziemas viņam vispirms nepieciešama pamatīga tīrīšana!

Pa ceļam Oldijs satika daudzus paziņas. Arī motociklam Rokijam šodien bija pirmā diena ceļā, un viņš, tāpat kā kvadricikls Bolis, izbaudīja silto pavasari. Garāmbraucošie cits citu līksmi sveicināja.

